

FRAMGLUTTA, v. n. 1. (pop. o. fam.) Se *Framtitta*.

FRAMGLÄNSA, v. n. 2. Glänsande visa sig, framträda för ögat. — Äfv. *Glänsa fram.* — *Framglänsande*, n. 4.

FRAMGNÄLLA, v. a. 2. Gnällande framsäga ell. framsjunga. — Äfv. *Gnälla fram.* — *Framgnällande*, n. 4.

FRAMGRÄFVA, v. a. 2. 1) Genom gräfning framhafva, framskaffa. — 2) (fig.) Leta fram ibland böcker, papper, o. d. — Äfv. *Gräfva fram.* — *Framgräfvande*, n. 4. o. *Framgräfning*, f. 2.

FRAMGUNGA, v. a. 1. (fig.) På ett gungande sätt framföra. *En lätt vind f-de oss.* — V. n. Liksom gungande framföras. *F. i en båt på insjöns krusiga vågor.* — Äfv. (för både v. a. o. v. n.) *Gunga fram.* — *Framgungande*, n. 4.

FRAMGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) 1) Gå fram ifrån, framåt eller till ett ställe. *Hanf-gick ur sitt gömställe. F. till Herrans bord.* — Syn. Framträda, Framstiga, Framvandra, Framskrida, Framklifva. — 2) (fig.) a) (om tid) Förfluta. *Tiden f-r långsamt.* — Syn. Se *Förfluta*. — b) *Se Fortgå.* — För alla bem. säges äfv. *Gå fram.* — *Framgående*, n. 4.

FRAMGÅNG, m. 2. God, lycklig fortgång; lycklig påföljd, lycka. *Arbeta, studera med f. Saken blef utan f. Hafva f. i allt. Gud är den, som f. gifver.*

FRAMGÅNGEN, part. pret. af *Framgå*. Brukas nästan adjektivt i bem. af: Förfluten. *Den f-gångna tiden.* — Syn. Se *Förliden*.

FRAMGÅSPA, v. a. 1. Gåspande framsäga. — Äfv. *Gåspa fram.* — *Framgåspande*, n. 4.

FRAMHAFVA, v. a. 2. (böjes som *Hafva*) 1) Se *Framföra*, bem. 1. — 2) Se *Framte*. — Äfv. *Hafva fram.* — *Framhafvande*, n. 4.

FRAMHALT, a. 1. (om hästar, oxar, m. fl.) Hålt på någotdera af frambenen.

FRAMHALTA, v. n. 1. Haltande framgå. — Äfv. *Halta fram.* — *Framhaltande*, n. 4.

FRAMHASTA, v. n. 1. Se *Framskynda*. — Äfv. *Hasta fram.* — *Framhastande*, n. 4.

FRAMHICKA, v. a. 1. Hickaande framsäga. — Äfv. *Hicka fram.* — *Framhickaande*, n. 4.

FRAMHINNA, v. n. 3. (böjes som *Hinna*) Komma fram till ort och ställe, dit man ämnat sig. *Han f-hinner aldrig. F. före mörkret, innan gästerna satt sig till bords.* — Ledigare *Hinna fram.* — *Framhinnande*, n. 4.

FRAMHJELPA, v. a. 2. o. 5. (böjes som *Hjelpa*, men har i impf. endast *Framhjelpte*)

1) Hjelpa någon att komma fram på ett ställe. *F. ett fruntimmer öfver ett dike.* — 2) (fig.) Hjelpa någon att komma fram i världen; hjälpa till försörjning, befördran, lycka. *Det var hans glädje att f. fattiga ynglingar.* — Äfv. *Hjelpa fram* (för begge bem.). — *Framhjelpande*, n. 4.

FRAMHJUL, n. 5. Hjul på framdelen af en vagn.

FRAMHOPPA, v. n. 1. Medelst hoppande förflytta sig fram. — Äfv. *Hoppa fram.* — Syn. Framskutta. — *Framhoppande*, n. 4.

FRAMHOSTA, v. a. 1. Hostande framsäga, framföra. *F. en lyckönskning.* — Äfv. *Hosta fram.* — *Framhostande*, n. 4.

FRAMHVIKFLA, v. a. 1. Hvirflande framdrifva. *En orkan kom och f-de stora stofmoln emot oss.* — V. n. Hvirflande framfara. — För

begge bem. äfv. *Hvirfla fram.* — *Framhvirflande*, n. 4.

FRAMHVISKA, v. a. 1. Hviskande framsäga. *F. en kärleksförklaring.* — Äfv. *Hviska fram.* — *Framhviskande*, n. 4. o. *Framhviskning*, f. 2.

FRAMHVALFVA, v. a. 2. Hvälfva någonting så, att det kommer längre fram. — Äfv. *Hvälfva fram.* — *Framhvälvande*, n. 4.

FRAMHVÄSA, v. a. 2. I en hväsande ton framsäga. *F. en hotelse.* — Äfv. *Hväsas fram.* — *Framhväsende*, n. 4.

FRAMHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) Hålla något framför sig, eller fram ifrån ett ställe, för att visa det, eller i annat ändamål. — Äfv. *Hålla fram.* — 2) (fig.) Företrädesvis söka fästa uppmärksamheten på, erinra om. *F. ett förhållande, en omständighet.* — *Framhållande*, n. 4.

FRAMHÅR, n. 5. Håret framtill på en menniskas hufvud.

FRAMHÄFVA, v. a. 2. (böjes som *Häfva*) Lyfta något tungt och kasta fram. — Äfv. *Häfva fram.* — *Framhäfvande*, n. 4.

FRAMHÄMTA, v. a. 1. Framtaga, framföra något ifrån ett ställe. — Äfv. *Hämta fram.* — *Framhämtande*, n. 4. o. *Framhämtning*, f. 2.

FRAMHÄNGA, v. a. 2. Hänga något fram ifrån ett ställe. *F. en fana genom fönstret.* — Äfv. *Hänga fram.* — *Framhängande*, n. 4.

FRAMHÄRD, m. 2. Framsidan af en härd.

FRAMHÄRDA, v. n. 1. Allt framgent förblifva, fortfara, fortsätta. *Om han f-r, som han begynt, så skall allt gå väl. F. i sin mening, tro, vilja, synd. F. i sitt beslut, i sitt lefnadssätt.* Brukas nedan under bref i vissa höflighetsuttryck, såsom: *Jag f-r en ödmjuk tjenare, med utmärkt högaktning, med all aktning, med vördnad*, o. s. v., jag förblifver &c. — *Fram* är i denna sammansättning oskiljaktigt. — *Framhårdande*, n. 4.

FRAMHÄRDIG, a. 2. Fallen för att framhärda i hvad man en gång börjat, beslutat o. s. v. *Han är f. så väl i det onda som det goda. F. i sitt beslut.* — Syn. Ståndaktig, Envist vidhängande, Envis. — *Framhårdigt*, adv.

FRAMHÄRDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara framhärdig. — 2) (fys.) Se *Tröghet*.

FRAMHÄST, m. 2. En af de hästar, som gå före bakhästarna eller stånghästarna för en vagn, hvilken köres med spann.

FRAMI, främ'mi', förkortadt af *Framuti*; se d. o.

FRAMIFRÅN, främ'mifrån, prep. Från ett framom beläget ställe. *Han kom in i huset f. gatan.* — Adv. (främ'mifrån) *Han kom in f.*

FRAMIGENOM, främ'migenom, prep. 1) Igenom ett framtill beläget ställe. *Han kom in på gården f. huset åt gatan.* — 2) Framifrån igenom ett föremål. *Få ett värjstyg f. armen.* — Adv. Från framsidan igenom. *Det är bäst att gå in f.*

FRAMILA, v. n. 1. Med hastigaste fart framfara, framspringa, o. s. v. — Äfv. *Ila fram.* — Syn. Se *Framskynda*. — *Framilande*, n. 4.

FRAMJAGA, v. a. 1. 1) Jaga ut ifrån ett ställe. *F. villebrådet ur skogen ut på fältet.* — 2) Jaga framåt eller fram till ett ställe. *Hundarne f. villebrådet till skyttarna.* — Syn. (för begge bem.) Se *Framdrifva*, v. a. — V. n. Med stark fart drivas fram. Helst i poetisk stil.